

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: I. S., narozen XX. XX. XXXX, státní příslušnost Rusko
trvale bytem: XXXX
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, Praha 2

proti
žalovanému: Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. PPR-38787-12/ČJ-2023-990115

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal žádost, kterou se u žalovaného domáhal výmazu jím zpracovávaných osobních údajů žalobce ze Schengenského informačního systému a z evidence nežádoucích osob. Žalovaný o žádosti rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím tak, že jí nevyhověl.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě konstatuje, že není pravda, že by představoval ohrožení bezpečnosti či veřejného pořádku České republiky či jiných států Schengenského prostoru. Jelikož žalovaný tvrdí, že důvody pro jeho závěr o nebezpečnosti žalobce jsou utajené, může s nimi žalobce jen obtížně polemizovat. Přesto uvádí, že již samotné formulace napadeného rozhodnutí (aktivity směřující proti demokratickým základům České republiky a jejich protisystémová ideologická východiska) naznačují, že bezpečnostní složky navzdory velké snaze nenalezly nic objektivního, co by proti žalobci mohly použít, a tak jim zůstala pouze tvrzení o tom, že žalobcovo myšlení je nebezpečné. Bezpečnostní složky ČR již v minulosti žalobce obvinily z trestné činnosti, ovšem soudy žalobce obžalob zprostily; žalobce proto věří, že i nyní se jej soudy před bezpečnostními složkami zastanou. Dalším důvodem podání žaloby je skutečnost, že žalovaný byl dle názoru žalobce povinen alespoň v hrubých obrysech naznačit, v čemž konkrétně utajované důvody pro jeho zařazení do evidence nežádoucích osob a do Schengenského informačního systému spočívají. Žalovaný však této své povinnosti dle názoru žalobce nedostál, neboť jím naznačené důvody jsou příliš obecné.
3. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil s tím, že žalovaný je mu povinen nahradit náklady řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané žaloby a argumentuje obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Má za to, že napadené rozhodnutí není rozporné s platnou právní úpravou a namítaný postup žalovaného vůči žalobci nelze za žádných okolností považovat za nezákonný, právní sféra žalobce proto nebyla v této souvislosti negativně dotčena ve smyslu nezákonného krácení jeho práv.
5. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 25. 10. 2024, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, *správuující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud správující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má správující orgán povinnost tyto údaje vymazat.*
10. Podle čl. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, (dále jen „nařízení 2018/1861“), je účelem SIS II *zajistit vysokou úroveň bezpečnosti v prostoru svobody, bezpečnosti a práva Unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti na území členských států, a zajistit uplatňování ustanovení Části třetí hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.*
11. Podle čl. 21 nařízení č. 2018/1861, členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.
12. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, členské státy vloží záznam o odepření vstupu a pobytu, je-li splněna jedna z těchto podmínek: a) Členský stát dospěl na základě individuálního posouzení, které zahrnuje rovněž posouzení osobní situace dotčeného státního příslušníka třetí země a důsledků odepření vstupu a pobytu pro něj, k závěru, že přítomnost tohoto státního příslušníka třetí země na jeho území představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, a v důsledku toho přijal v souladu se svým vnitrostátním právem správní nebo soudní rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu a vložil vnitrostátní záznam o odepření vstupu a pobytu; nebo b) Členský stát vydal v souladu s postupy podle směrnice 2008/115/ES zákaz vstupu týkající se státního příslušníka třetí země.
13. Podle odst. 4 osoby, proti kterým bylo přijato rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu podle odstavce 1, mají právo na odvolání. Odvolání se podávají v souladu s unijním a vnitrostátním právem, které stanoví účinnou právní ochranu před soudem.
14. Podle čl. 39 odst. 2 citovaného nařízení ukládající Členský stát přezkoumá do tří let od vložení záznamu do SIS potřebu jej uchovávat. Pokud však vnitrostátní rozhodnutí, na němž se záznam zakládá, stanoví dobu platnosti delší než tři roky, přezkoumá se záznam do pěti let od jeho vložení do SIS.
15. Podle čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.
16. Podle § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
17. Podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

18. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
19. Podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území (viz písm. b) bod 7. tohoto ustanovení).

Podle § 84 odst. 1 zákona č. 273/2008, Sb., o Policii ČR, (dále jen „zákon o policii“), policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému. Podle odst. 2 citovaného zákona policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.

20. Úvodem soud připomíná usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, IV.ÚS 255/23, ve kterém uvedl: „Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství nálezy ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), zejména bod 61 jeho odůvodnění].“. S ohledem na výše uvedené vycházel městský soud také z nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20, ve kterém Ústavní soud uvedl: „Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).“.
21. Zdejší soud připomíná i judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž v případě odůvodňování rozhodnutí opírajících se o utajované informace je „třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a nevádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy výjimečně umožňují v rozhodnutí tyto důvody nevádět“ (rozsudek NSS z 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, bod 18).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

22. Rozhodující sedmnáctý senát Městského soudu v Praze se v plném složení seznámil s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu. V ní jsou uvedeny – oproti předchozímu řízení – aktualizované informace, které podrobně popisují aktivity žalobce, včetně aktivit na území jiných států. V celkovém kontextu těchto informací soud konstatuje, že žalovaný učinil správný závěr, že osoba žalobce představuje závažné bezpečnostní riziko, a to nejen pro Českou republiku, nýbrž i pro státy schengenského prostoru.
23. Závěrem soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí, kromě obecných odkazů na právní předpisy, jsou pro věc dostatečně individualizovány důvody, které vedly k zařazení žalobce do příslušných evidencí a trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který na jedné straně umožňuje žalobci proti takovým důvodům brojit, na druhé straně respektuje legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží policii k plnění jejích úkolů. Podle názoru soudu, při nutnosti zachovat povinnosti, které plynou při odůvodňování rozhodnutí ze skutečností, že se jedná o utajované informace, zde jsou uvedeny důvody, které se k žalobci vztahují a které mu umožňují obranu proti takovým důvodům v rámci využití právních prostředků. Jedná se tak o uvedení jednání, které může budít obavu při pobytu žalobce na území, toto jednání je vztaženo k žalobci a jemu tak je sdělena podstata těchto skutečností.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.